

Toronto Torah

Beit Midrash Zichron Dov

This week's Toronto Torah is dedicated by the Bessin & Aronson Families, commemorating the Yahrzeit of Marion Bessin, mother of Leya Aronson, Moshe, Berl & Hershel Bessin, which takes place on 11 Nissan.

Parshat Metzora

5 Nissan, 5771/April 9, 2011

Vol.2 Num. 31

The Lesson of Jewish Leadership from Metzora

R' Azarya Berzon

In this parsha and the previous one, we learn many intricate details about the laws of *Metzora*. More important, we learn about the concept of *Kehuna*. And most important, we gain an insight into the Torah's understanding of the leaders of Israel.

The Kohen was elected to this exalted office for the ritual and sacrificial service in the *Mikdash*. Yet regarding the *Metzora* we find a peculiar phenomenon, the Kohen performing tasks he really should not be performing. The tasks of diagnostician, pronouncement of cleanliness and uncleanness, and even nurse, all come under the Kohen's jurisdiction. We have many forms of *Tumah* in the Torah not assigned to the Kohen at all except this one. Why is this job assigned to the Kohen?

Let us revisit the concept of *Kehuna*. The responsibility of the Kohen goes way beyond the bounds of the *Mikdash* and must be understood at the educational level.

כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה בקשו מפייהו כי מלאך
הי' צבאות הוא: [מלאכי פרק ב ו']

The role of the Kohen is that of guide and teacher, and as such, friend. The relationship between the teacher and his disciple is not one of aloofness one where the Rebby remains distant and indifferent. The relationship is rooted in love [see Rambam, *Hilchot Talmud Torah*, end of

Chapter 5]. The Kohanim were first and foremost leaders, teachers, and friends. As friends they shared in the sorrow of every individual member of the community. When the Kohen stands to *Duchan* he pronounces the blessing "*L'varech et amo yisroel bahava*", to bless his people Israel with **love**. If he does not love the people, he cannot bestow the blessing upon them.

Let us analyze the situation of the leper as it was known to be in that era. The phobia of leprosy in olden times is comparable to that of modern malignancy. The most awesome fear at that time was the fear of being discovered as having contracted leprosy. Let us visualize! One took sick and people suspected that he had leprosy as evidenced by his outward symptoms. Immediately the sick man was isolated from the community; people were afraid to associate with him, to pass him by, even to greet him from afar. It was a contagious and dangerous disease. He was killed or driven out of town, far and away. Basically, he was stripped of his human dignity. He lived outside of the camp and was supplied from time to time with food which was thrown to him like a dog.

What was the Torah's approach? On the one hand, it could not allow the leper to live in the city because of the contagious nature of the disease. On the other hand, it had to protect the *Metzora*. Lepers in Israel were isolated but not by the community, rather by the Kohen. A crowd can be ruthless and

cruel. But in Jewish society the crowd had no power to act. The first thing was to summon the Kohen; he will not be cruel. The leper was instantly protected from mob psychoses. The Kohen diagnosed, no one else had the right to pronounce the sick person a leper. As a result, the leper was not cut off from society; he was in constant communication with one of the leaders of the community. He could even request to be seen by the Kohen Gadol himself, a man so spiritually holy that he could not even participate in the funeral of his closest relative. Yet, to the leper he had to go, if summoned. Thus the Torah acted to preclude the loss of human dignity. The Kohen went with the leper outside of the camp to show him that he was his friend. Although the *Metzora* was isolated for seven days, he was not separated from the leader of the community. The Kohen must do everything possible to heal him. As an act of love, the Kohen exposed him to the danger of contracting the disease and assured him, you are needed, you will get well, you will be reinstated into the camp of Israel. Everyone may abandon the leper except for the Kohen. This is the message the Torah conveys. The exalted office of the Kohen must not prevent him from associating and helping every member of the community.

As a matter of fact, this applies to any Jewish leader. We learn this from Moshe Rabbeinu, who declared: "when they have a problem, they come to me". Ramban interprets this statement as meaning, "I am always ready to pray to G-d on their behalf, whenever they need me, I am there. I am ready to pray to the Almighty for a sick child day or night." Moshe learned it from the Almighty who is exalted and abides on High, but is always very humble, caring for his people. This is the opening verse of the Yom Kippur *Haftorah*:

ואמר סלו סלו פנו דרך הרימו מכשול מדרך עמי: כי כה
אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון
ואת דכא ושלפ רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב
נדכאים: ישעיהו פרק נז (יד-טו)

Parshah Questions

- Why do the walls of a house with *tzaraat* turn greenish and reddish? (Or HaChaim to 14:37)
- Why does the Torah, after commanding the *metzora* to shave all of his hair, single out that he must shave his head, beard and eyebrows? (Rashi, Ramban, Kli Yakar to 14:19)
- When describing the affliction which appears on his home, why must a person use the term *k'nega*, "like an affliction", and not *nega*, "an affliction"? (Rashi, Malbim, Mizrahi, Maharal, Torah Temimah, and Shaarei Aharon to Vayikra 14:35, and Tosafot Yom Tov to Mishnah Negaim 12:5)
- For Children: Why does Hashem say, "Vinatati", that He will give us the blemishes on our houses, as though they were a gift? (Rashi to 14:34)

אנו צריכים לסיים את התקופה הזו ולקום מחדש. הביטוי ביום השמיני מכיל בתוכו את הקימה מתוך תחושת ההעדר לחיים חדשים. על כן אין זה רלוונטי כאשר אין החיים מתחדשים כמו במציאות של טמא מת שאין לו המשך אלא אחריתו רימה.

אם כן מהו הקשר ליום השמיני של ברית המילה? חלק מתפיסת עולמנו כיהודים מושתת בצורה משמעותית ביותר בפרשיות אלו. העובדה שאנו מערכת סימביוזית המורכבת מגוף ונשמה חוזרת בדרכים שונות במהלך פרשיות שמיני, תזריע ומצורע. תופעות גופניות כגון אכילת מאכלים אסורים משפיעה על הנפש והתנהגות רוחנית בלתי ראויה מביאה לידי מחלות גופניות. נקודת החיבור מתרחשת ביום השמיני לחיינו. אנו מכריזים במעשה הברית כי קיום המין מחד הוא מעשה אלקי ובעל קדושה ומאידך אנו בזים למיניות החושנית ומצווים להתעלות על יצרנו. המעבר בין תינוק שנולד לחיים שתוכנם חול ובין הכניסה לעולם של קדושת הגוף מתרחש ביום השמיני.

המשותף לכל המאורעות הוא שביום השמיני חל המפנה. אדם חי את חייו, שקוע בענייני היום יום ולפתע הוא נעשה טמא. במקרים של טומאה ישנה חריגה מהנורמה, מהטבעי והבריאי. הוא במשבר שנועד לעוררו. אך אל דאגה, בו יבוא היום השמיני שיחזיר אותו לחיים בריאים, אך לא כפי שהיה קודם לכן כי אם יותר מודע לקשר הנפלא הזה שבין הגוף לנשמה, חידוש של הברית שהתעוררה דווקא מתוך נקודת המשבר, של הניתוק בינו לבין אלקיו. כאשר בעלי המסורה סידרו את סדר הפרשיות, לא הירידה והמשבר של המצורע עמד לנגד עיניהם אלא דווקא נקודת המפנה, הצמיחה מתוך המשבר, ועל כן ראוי הוא כי פרשת מצורע תתחיל דווקא מהסוף, מההתחלה, מהלידה מחדש.

izolberg@torontotorah.com

נידה ואף צרעת. אם כן מהו ההבדל שבגללו נחסר קורבן הכפרה הטומאת מת וישנו בשאר הטומאות החמורות?

נחזור אל המצורע שלנו כדגם לשאר הטומאות. מכל טומאות התורה, המצורע עובר את התהליך הארוך והקשה ביותר. בתחילה המצורע מגלה כי יש לו איזה בעיה בעור. בניגוד לתפיסה המודרנית של ללכת לרופא (כמו שכתבתי במאמר "וראהו הכהן" בפרשת תזריע) או לבדוק באינטרנט (לא מומלץ גם כשאינן צרעת), המצורע הולך לכהן. כדי לודא את העומד בפניו, מסגיר הכהן את האיש לשבעה ימים כדי לראות האם יש השתפרות או חלילה נסיגה במצבו. לאחר שבועף במידה והנגע ממאיר, הכהן מחליט (קובע) כי אכן מדובר בצרעת ועל כן ישב המצורע שבעה ימים עד לבדיקה הבאה. במידה והנגע לא נרפא, המצורע ישב עוד שבעה ימים ועוד שבעה וכו' עד לטהרתו. במשך הזמן הזה יושב המצורע כאבל וכמנוחה, מחוץ למחנה, חסר יכולת לקיים חיים חברתיים עם הסביבה כיוון שעל פעם שאדם טהור מתקרב אליו, עליו להכריז "טמא, טמא". האדם מוצא עצמו בודד ומנותק מכל מהלכי החיים. חז"ל אף גזרו שיהיה מטמא בתים שנכנס אליהם ממש כטומאת אוהל של מת. אפשר להבין מהיכן שאבו חז"ל את הרעיון שמצורע נחשב כמת.

וביום השמיני, המצורע חוזר לחיים. אחרי שעבר את תהליך הטהרה, שבו בין השאר הוסר כל שיער גופו של המצורע לשעבר, המצורע נולד מחדש. הוא חוזר לחברה בתור אדם שעבר חוויה קשה של בידוד, תחושות הקרובות למוות, ועכשיו הוא רגיש יותר לסבלם של אחרים, חושיו ערים למשמעות העובדה שהוא חי (תהליך תיקון ל "מחלה" הרחנית הזאת שבאה על לשון הרע). כל טומאה מלווה עם תחושות האובדן של פוטנציאל החיים, אך כמו בתחושת האובדן שאנו חווים במקרה של אבלות על אדם קרוב,

בתור ילד היתה לי תמיחה, מדוע פרשת מצורע איננה מתחילה מתחילת דיני המצורע, אלא מתהליך הטהרה. בתור פרשה, פרשת מצורע מלאה דינים של טומאה וטהרה יותר מכל פרשה אחרת בתורה. הדינים המובאים בפרשה, טומאת זב וזבה וטומאת נידה בנוסף לטומאת מצורע, הינם הטומאות החמורות ביותר למעט טומאת מת. ואכן נראה כי הפרשה של המצורע נחתכה באמצעותה ודיני צרעת הגוף, שהיא מרכזית יותר, נמצאים בפרשת תזריע (לעומת צרעת הבגד וצרעת הבית נמצאות בפרשת מצורע). השאלה הנשאלת היא מדוע?

פרשת תזריע פותחת אף היא בדיני טומאה וטהרה של יולדת. נראה שאנו נמצאים באמצע נושא רחב של טומאות וטהרות. בפרשת שמיני אנו עוסקים בטהרת הכהנים ולאחר מכן בטומאת שרץ ונבלה, בפרשת תזריע יש טומאת יולדת ומצורע ולפרשת מצורע יש את טומאת הצרעת למיניה, זב וזבה, טומאת קרי (שכתב זרע) וטומאת נידה. אך מכל הטומאות הנזכרות נראה כי טומאת יולדת, למרות דימיונה הרב מבחינה ביולוגית לטומאת נידה ואף מבחינה דינית, איננה שייכת לקבוצת הטומאות.

מקובל לומר כי טומאה מופיעה במצב של העדר וחסרון חיים. הטומאה החמורה ביותר היא טומאת מת ובין שאר הטומאות אפשר לראות כי בטומאות נידה, זיבה ויציאית שכבת זרע אנו עדים לפוטנציאל לחיים לאבד (דם הנידה המבטא את הבשלת הביצית ואיבודה לאחר שלא נזרעה וכן זרע שנשחת ולא ימלא את יעודו). וכן דרשו חז"ל שמצורע נחשב כמת, ביטוי שנרחיב עליו את הדיבור בהמשך. אך מדוע גם כאשר חיים חדשים באים לעולם התורה מכניסה את האלמנט של הטומאה והעדר חיים? בנוסף יש לשאול, מה ראתה התורה לשים באמצע פרשות הטומאה את אחד מהדינים היסודיים ביותר לעם ישראל, ברית המילה?

בטרם נענה על השאלות יש עוד פרט מעניין שאפשר לראות בפרשיות אלו. בפרשת מצורע, אנו עוסקים בדיני הטהרה של כמה מהטומאות היותר חמורות, כפי שצינו. ביטוי שאפשר לראות חוזר על עצמו הוא "וביום השמיני". אין זה מפתיע לראות את הביטוי חוזר על עצמו כמה פעמים בפרשה שכל כולה עוסקת בטהרתם של טמאים במשך שבעה ימים וביום השמיני הם מביאים קורבן (מה שמופיע גם בהקשר של נזיר שנטמא וחילל את נזירותו). מה שמפתיע הוא שבדין של טומאת מת אין את הביטוי "ביום השמיני". אמנם נכון הדבר כי באופן פשוט ליום השמיני אין שום משמעות בדיניו של טמא למת, אך זה אומר דרשני, מדוע יש הבדל בין טמא למת שחומרותו רבה ולמרות זאת אינו מביא קורבן ולשאר טמאי שבעה שמביאים קורבן? אם נאמר כי מה אשם האדם שנטמא למת במקרה או אף לדבר מצווה (כגון שראה מת מצווה או אפילו רק לוית המת) הרי שגם בשאר הטומאות (על פי הפשט) אין האשמה באדם על שראה זיבה או

613 Mitzvot: Mitzvah 88, 489 Celebrating Yom Tov in the Beit haMikdash

Mitzvah 489 instructs us to ascend to Yerushalayim and visit the Beit haMikdash for each of the three major Yamim Tovim, Pesach, Shavuot and Succot; this is the mitzvah of *aliyah laregel*. Mitzvah 88 instructs us to bring a *korban chagigah* in honor of the Yom Tov when we arrive, to demonstrate our desire to give to HaShem. The mitzvah of *aliyah laregel* provides us with an opportunity

to re-enact the major theme of these celebrations: The original Jewish journey from Egypt to Israel. We depart from our homes, leaving behind our wealth and trusting HaShem to take care of us along the way and at our destination in Yerushalayim. In this way, we demonstrate our own willingness to match the deeds of our ancestors and achieve greatness.

Ha'Am V'Ha'Aretz

R' Chaim Meir Hager — Vizhnitzer Rebbe R' Dovid Zirkind

Torah in Translation

Pesach, Unity and Redemption

Imrei Chaim Parshat Bo pg. 274

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַמַּצּוֹת כִּי בַעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה הוּצֵאתִי אֶת
צְבָאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַיּוֹם הַזֶּה
לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם:

You shall safeguard the matzot, for on this very day I will have taken your legions out of the land of Egypt; you shall observe this day for your generations as an eternal decree.
(Shemot 12:17)

“Hashem, the Torah and Israel are one” – We are only able to achieve love of Hashem through loving Torah and Israel. These three holy values can be attained on Pesach. We recount the miracles and wonders that the Creator did with us and this awakens within us a great love towards Him, may He be blessed. The purpose of the exodus from Egypt was to accept the Torah, to worship G-d on that mountain (Mount Sinai). Immediately after the first day of Pesach we count seven periods of purity, seven weeks towards receiving the Torah, like a person who is excited to reach something very dear to him, who counts with a spiritual thirst saying, “When will it come to me?”

Considering that the Holy One blessed be He took us out of Egypt from his immense love, even though we did not deserve it - as our sages said it was because of faith alone, as it states “the nation had faith... and He took them out” - certainly we must love our fellow Jew even if he only has faith in Hashem and a desire to be good. With love and happiness we call out and invite, “Anyone who is hungry should come and eat,” that we desire to connect to anyone who is starving for the word of Hashem and has faith in Him, and he should come eat with us.

“*Ushmartem - you shall safeguard*” has the same numerical value as *Keil Melech Gadol Vikadosh Ata* - You are a great and holy King, O G-d (986). This is a reference to Hashem.

“*Et Matzot - the matzot*” has the same value as the name of G-d in its full form, which totals 72, multiplied by 13 which is the value of *Ahavah*, or love (936). This is love of Hashem.

The Mechilta comments on the verse “And you shall safeguard the Matzot” to guard and fulfill the commandments of the Torah [reading it as Mitzvot rather than Matzot].

The fourth Rebbe of the Chassidim of Vizhnitz was Rav Chaim Meir Hager. R' Hager was the son of the 3rd Vizhnitzer Rebbe, R' Yaakov Hager (1860-1936), who had moved the Hassidic group from its original location of Vyzhnytsia, Ukraine to Oradea, Romania as result of World War I. R' Chaim Meir of Vizhnitz took over for his father and eventually moved the group to Shikun Vizhnitz, Bnei Brak after the second World War. Today, Vizhnitz has groups in Haifa, Israel as well as Monsey, NY, in addition to the Bnei Brak community.

While serving as the leader of his Chassidim, R' Hager was a member of the Moetzes Gedolei HaTorah (Council of Torah Sages) of the Agudath Israel and published a two volume work on the Parshah, titled *Imrei Chaim*, which continues the rich traditional style of Hasidic learning, including much mysticism and gematria (see translation). Perhaps equal to all of these elements, his personal warmth, the majesty of his Tish, and the triumph of joy over adversity that he personified won him vast admiration beyond the confines of any one group. R' Hager maintained a close relationship with Rav Avraham Yeshayah Karelitz (known as the Chazon Ish) while living in Bnei Brak and was careful to follow his guidance on communal manners as well as personal ones, including the relocation of his father's grave to Israel.

Like many Rebbes before him, R' Hager received *kvitlach*, notes, requesting he pray on behalf of people in need. Legend has it that when Rav Hager would ask for a cigarette while reading someone's kvitel it was a sure sign the petitioner's request had been accepted.

The Vizhnitzer Rebbe passed away on the 9th of Nissan 5732 and his funeral was attended by a crowd estimated at approximately 50,000.

“*Hamatzot*” has the same numerical value as “*Yisrael*” (541).

Thus we have Hashem, Torah and Israel. This is what they meant when they stated, “You shall safeguard the matzot” – you shall safeguard the import of these three values that you inherited on the Holiday of Matzot, so they shall not be lost.

Again it repeats these three values:

“*Ki B'Etzem - For on this very*” is equal to four times the Names of Hashem (232). “*Hotzeitzi Et - I took out*” hints to the Torah which was given with the

Maaleh Michmas

Michmas is mentioned in Shemuel I 13:2 as the scene of a battle between the Jews and the Philistines. Michmas is also mentioned in the Book of Maccabees. Later on in history, a mishnah in Menachot (8:1) cites Michmas as the site that produced the best flour for offerings brought in the Beit haMikdash.

Today's Ma'ale Michmas was founded in 1981 by 25 young families living in mobile homes; it is located twelve kilometers northeast of Jerusalem, on the “Allon Road”, five kilometers west of the Wadi Kelt oasis. The site, in the region of Binyamin, was chosen because of its proximity to the site of ancient Michmas, which is approximately where the Arab village Muhmas now sits.

Ma'ale Michmas sits between the Jerusalem watershed and the Judean Desert; the area is considered the edge of the desert. The climate in this area is somewhat warmer than Jerusalem during the day, and cooler at night, but it is not quite as extreme as the desert itself.

Ma'ale Michmas is now a National-Religious community of 200-250 families, with about one thousand people in total. To be accepted into the community, prospective residents are expected to be Shabbat-observant married couples and families. Approximately 70% of families are Ashkenazi and 30% Sephardic. Family sizes vary greatly, from newly-married couples to families of eleven or twelve children. Most children live at home until after their army or national service.

According to the Nefesh b'Nefesh website, “Olim in Michmas seem to have the perfect combination of a strong English-speaking support system, on the one hand, and a well established Israeli community, on the other hand. In Michmas, one can both connect to other Olim and also interact with native Israelis, which is a crucial factor in the acclimation of both adults and children to Israel.”

letters from Aleph to Tav. *Et* is also an acronym for Ahavat Torah (love of the Torah).

“*Tzivoteichem - your legions*” refers to Israel.

For this purpose I have taken you out of Egypt, so that you shall love Hashem, Torah and Israel and then you will merit speedily the coming of the redeemer, and he will redeem you forever.

Parshah Answers

Why do the walls of the house turn greenish and reddish?

- **Or HaChaim** cites the gemara (Shabbat 33a) that the greenish colour is a symbol of *sinat chinam*, baseless hatred. The reddish colour, says Or HaChaim, represents *shefichut damim*, the spilling of blood, associated with evil. Both of these negative traits come as a result of *lashon hora*.

Why does the Torah, after commanding the Metzora to shave all of his hair, single out that he must shave his head, beard and eyebrows?

- **Rashi** explains that the Torah here is using a *klal uprat uklal*, one of the exegetic tools that the Torah employs: The Torah presents the general set of cases subject to this rule, then it presents specific cases, and then it re-states the general set. This format teaches that the law applies to cases beyond the specific examples, but only to those which are similar to the specific examples. In our law, we learn that the general requirement of shaving all of the hair only applies to visible parts of the body which have gathered hair, like the aforementioned specific places – head, beard and eyebrows.
- **Kli Yakar** suggests that the three places specified are symbolic of three sins which cause one to get

tzara'at. The head represents the individual who is haughty, always trying to be the “head”. The beard hair, and specifically hair that grows around the mouth, represents the sin of *lashon hora* that emanates from the mouth. Finally, the eyebrows represent the sin of *tzarut ayin*, stinginess.

When describing the affliction which appears on his home, why must a person use the term *k'nega*, “like an affliction”, and not *nega*, “an affliction”?

- **Rashi** explains that since only the Kohen may validate the claim of the affliction, even a great Torah scholar may only relate that he spotted something which is “like an affliction”, as it is indeterminate until the Kohen confirms it.
- In his supercommentary on Rashi, the third Hakham Bakshi, or Grand Rabbi, of the Ottoman Empire, **R' Eliyahu Mizrachi**, questions Rashi's explanation as follows: Since a non-Kohen cannot render a decision regarding the affliction, it is immaterial whether he uses language of certainty (“an affliction”) or that of doubt (“like an affliction”). Rather, he relates in the name of his teachers, the use of the language of doubt is to impart the requirement of each individual to be humble, and not to declare an opinion on a matter for which his opinion is inconsequential.

- The **Maharal of Prague**, in his **Gur Aryeh** supercommentary on Rashi, explains that it would be a lie to emphatically state that he saw “an affliction”: The spot beheld is not an affliction until rendered so by the Kohen.
- According to **R' Yom Tov Lipmann Heller**, in his **Tosafot Yom Tov** commentary on the Mishnah, the Torah is warning us away from speaking of evil which has not yet occurred, and may not occur. Since it is possible that the kohen will rule that this is not an affliction, it is improper to wish evil upon oneself by describing it as one.
- Similar to R' Mizrachi, **R' Baruch Epstein**, nephew of the Netziv and son of the author of the Aruch haShulchan, explicates in his **Torah Temimah** commentary that it is not proper to rule when the final ruling is in the hands of another.

For Children: Why does Hashem say, “Vinatati”, that He will give us the blemishes on our houses, as though they were a gift?

- **Rashi** cites the medrash that explains that the *kna'anim* would hide their precious jewels in the walls of their houses. Hashem is promising that when the Jewish Nation enters the land of Israel, Hashem will provide them this gift of finding the hidden treasure upon destroying their houses.

Schedule for the Week of April 9, 5 Nissan

Shabbat, April 9

5:00PM R' Mordechai Torczyner, 368 York Hill Blvd,
Oneg for high school girls: “Kittel, Stealing the Afikoman and Scallions: Sources of our Seder Minhagim”

Sunday, April 10

9:15AM Itamar Zolberg: Parshah & Issues b'Ivrit, Zichron Yisroel

Monday, April 11

7:15 PM R' Meir Lipschitz, The Thought of R' Shlomo Aviner: Pesach, 3000 Bathurst, Apt 1201, Women

7:30 PM David Teller, Rambam, Hakdama to Cheilek Series, KST

8:45PM R' Meir Lipschitz, Gemara Beitzah Chaburah, Shaarei Shomayim

Tuesday, April 12

1:30PM R' Mordechai Torczyner: Michah, at Shaarei Shomayim, with Mekorot: Where is your gratitude?

8:00PM Dovid Zirkind: Interactive Parshah Discussion, Westmount Learning Centre

After maariv R' Mordechai Torczyner: Minchat Chinuch at Clanton Park, Matzah

Wednesday, April 13

9:15AM R' Mordechai Torczyner: Hosheia, 239 Franklin Women, *Babysitting provided: The Grand Finale, Part 2*